

1 | Spre munții înalți

Din veselul sat Mayenfeld, o potecă suie, printre pajiști și livezi, spre poalele munților ce domină din această parte întreaga vale. Se și simte aici mirosul pătrunzător al ierbii de munte, căci poteca e abruptă și se pierde sus, în pășunile alpine.

Într-o dimineață senină de iunie, o munteancă tânără și voinică, ducând de mână o fetiță cu obrații aprinși, pășea încet pe această potecă. Fetița să fi avut cinci ani, dar adevărata ei statură era greu de ghicit, căci, în ciuda soarelui ce începuse să dogorească, purta două sau chiar trei rochițe, iar peste ele un șal gros de bumbac, de culoare roșie. Înfofolită astfel și încălțată cu pantofi groși, bătuți cu țințe, părea mai voinică – o făptură durdulie care se cățăra anevoie pe povârnișul abrupt.

Drumețele noastre lăsaseră în urmă valea cam de o oră, când pătrunseseră în micul cătun Dörfli, aflat la jumătatea distanței dintre Mayenfeld și imașuri. Era satul natal al tinerei muntence.

Sătenii o recunoscură numaidecât, iar porțile și ferestrele începură să se deschidă la tot pasul în calea ei; o strigau, o chemau – ea le răspundea tuturor, fără să se oprească însă, înainte de a ajunge în dreptul ultimei dintre căsuțele risipite ale pitorescului cătun. Aici o voce îi strigă din pragul unei uși deschise:

— Stai puțin, Dete. Dacă mergi mai sus, te-aș însoți o bucată de drum, ce zici?

Dete se opri; în clipa aceea, fetița își trase mână din mână ei și se așeză pe jos.

— Ești obosită, Heidi? o întrebă tovarășa ei de drum.

— Nu, dar, știi, mi-e cald, răspunse fetița.

— Ei, dacă îți mai dai un pic silința și mai întinzi și tu nițel pasul, într-o oră suntem sus.

O tânără rotofeie și drăgălașă țâșni deodată din căsuța cu pricina și li se alătură drumețelor noastre. Fetița se ridică și porni în urma femeilor, care se apucară să discute cu însuflețire, forfecându-i pe toți locuitorii cătunului și pe cei din împrejurimi.

— Da' unde-o duci pe copila asta, Dete? întrebă la un moment dat nou-venita. Nu e cumva micuța orfană rămasă după sora ta?

— Ba da, ea e și o duc la Unchiul, unde va rămâne.

— Ce tot spui? Ți-ai pierdut mințile, Dete?! Cum poți să faci una ca asta? Pun mâna în foc că bătrânul nici n-o să vrea să audă de așa ceva și o să te gonească.

— Cu neputință. E bunicul fetei și e de datoria lui să facă și el ceva pentru ea. Până azi, am ținut-o la mine, dar te asigur, Barbel, că n-o să pierd din pricina ei slujba ce mi se oferă. Acum e rândul bunicului să facă ceva.

— Da, mă rog, dac-ar fi un om ca toți oamenii, nici vorbă că și-ar face datoria, reluă cu glas pripit durdulia Barbel, dar îl știi cum e. Ce să facă el cu un copil, și, unde mai pui, atât de mic!

— La Frankfurt am găsit un loc grozav, la niște persoane care au fost la băi, vara trecută. Camera lor era la etajul meu și eu i-am servit tot timpul. Ar fi vrut încă de atunci să mă ia cu ei, dar nu eram liberă. Anul ăsta au venit din nou, și de data asta m-am aranjat în așa fel încât să le pot fi pe plac...

— Oricum, eu una n-aș vrea să fiu în pielea bieteii copile! strigă deodată Barbel. Nimeni nu știe ce se petrece cu moșneagul acela din creierii munților. Nu vrea să aibă de-a face cu cei din jur, nu dă cu anii pe la biserică și când, o dată pe an, se învrednicește să coboare din bârlogul lui, cu bâta în mână, toți îl ocolesc și se tem de el. Cu

sprâncenele lui sure și cu barba lungă de un cot, seamănă atât de mult cu un sălbatic fioros, încât, zău, ți-e și frică să dai ochii cu el.

— Și totuși, spuse Dete cu încăpățănare, e bunicul fetei și va trebui să aibă grijă de ea. De altfel, sunt sigură că n-o să-i facă niciun rău, nu de alta, dar el e răspunzător de soarta copilei, și nu eu...

— Tare aș vrea să știu, reluă Barbel, plină de curiozitate, ce are pe cuget acest Unchiaș din muntele munților, de se uită la oameni atât de urât și se ascunde acolo în cotlonul lui, singur cuc. Se spun tot felul de povești pe seama lui. Tu, Dete, cred că știi o mulțime de lucruri despre el, de la soră-ta, nu-i așa?

— Bineînțeles, dar n-am de gând să suflu nimic. Atâta mi-ar mai lipsi, să afle moșneagul.

Barbel voia de mult să afle mai multe despre Unchiașul din munți, despre moșneagul cu fața atât de aspră, care trăia retras acolo, în singurătatea lui, și despre care oamenii nu cutezau să vorbească decât pe ascuns.

De ce toată lumea îi spunea „Unchiașul din creierii munților“ sau „Unchiul din munți“? Doar nu putea fi unchiul întregului sat!

Barbel se măritase și se statornicise de puțin timp în Dörfli și nu știa o mulțime de lucruri

despre oamenii din sat și din împrejurimi. În schimb Dete, pe care o cunoștea bine, se născuse în Dörfli și trăise aici, împreună cu mama ei, până în urmă cu un an.

La moartea mamei, Dete se angajase cameristă la un hotel din Răgaz. De acolo venise ea în dimineața asta, cu copilul. Până la Mayenfeld le adusese un prieten, într-un car cu fân.

Barbel nu voia cu niciun preț să piardă prilejul de a mai afla câte ceva despre bătrânul Unchi din munți. Își strecură prietenos brațul pe sub brațul Detei și începu:

— Spune-mi, Dete, întotdeauna a fost bătrânul atât de sălbatic și de temut?

— Habar n-am. De unde să știu? Moșul are acum șaptezeci de ani, iar eu abia am împlinit douăzeci și șase. Cu toate astea, dacă nu mi-ar fi teamă că o să le aud repetate în toată valea, ți-aș spune bucuroasă unele lucruri, căci, vorba ceea, maică-mea și cu el erau amândoi din Domleschg.

— Cum adică, făcu Barbel jignită, tu nu crezi că aș fi în stare să păstrez un secret? Te asigur că n-o să-ți pară rău dacă o să-mi spui.

— Bine, dar bagă de seamă, o vorbă să nu suflă!

Și Dete își întoarse privirea spre a se convinge că Heidi n-o putea auzi. Copilul însă ia-l de unde nu-i – de câteva clipe se desprinsese de cele două

femei, iar acestea, în toiul aprinsei discuții, nici nu-i simțiseră lipsa.

Dete se opri; pe poteca șerpuitoare nu era nimeni și se putea vedea pe ea până la Dörfli.

— Uite-o! strigă deodată Barbel, arătând spre un povârniș destul de îndepărtat. Uite-o, se cațără la deal cu Peter, paznicul de capre, și cu turma lui. De ce o fi urcând azi atât de târziu? Dar, de fapt, cu atât mai bine, în felul ăsta, cel puțin o s-o poată supraveghea în timp ce noi stăm de vorbă.

— Pe fetița asta nu-i nevoie s-o păzească nimeni. Nu-i proastă deloc pentru cei cinci ani ai ei, știe să deschidă ochii și să tragă învățăminte din tot ce vede în jur, și asta o să-i prindă bine odată, căci, vorba ceea, bătrânul nu mai are nimic, are doar două capre și cabana lui de munte.

— Înainte era mai bogat? întrebă Barbel.

— Păi, cred și eu, răspunse Dete cu repezi-ciune. Avea una dintre cele mai frumoase gospodării din Domleschg. Singurul lui frate, mai tânăr, a fost un băiat cuminte și așezat. În schimb el, fratele mai mare, a făcut-o pe domnul și a risipit toată averea la joc și băutură, în tovărășia unor oameni de proastă reputație. Părinții lui au murit de supărare, iar fratele pe care, de asemenea, îl ruinase a părăsit țara, și de atunci nu se mai știe nimic de el. Unchiul, căruia nu-i mai

rămăsese decât proasta reputație, a dispărut și el, fără urmă. Mai târziu, s-a aflat că se angajase la Neapole ca soldat, și zece sau cincisprezece ani nu s-a mai auzit de soarta lui. Și pe urmă, într-o bună zi, s-a arătat din nou în sat, cu un băiețandru, pe care a încercat să-l aducă în familie, dar toate ușile i-au fost închise. Așa stând lucrurile, s-a supărat foc și s-a jurat să nu mai calce niciodată în Domleschg. Atunci s-a stabilit el aici, la Dörfli, cu fiul său. Se zice că nevasta lui ar fi fost elvețiană și ar fi murit la puțin timp după nașterea copilului. Se pare că a venit înapoi cu ceva bani, căci pe Tobias, fiul lui, l-a dat să învețe meseria de dulgher. Băiatul, fire blajină și harnic de felul lui, era iubit de toți sătenii. Nu la fel se poate spune despre taică-său, de care toată lumea se temea, căci îi mergea vestea că ar fi dezertat de la militarie, după ce ar fi făcut și alte grozăvii. Dar noi ce puteam face, era ruda noastră, mama lui și bunica mamei mele au fost surori bune, așa că n-am avut încotro și l-am primit printre noi și toți îi spuneam Unchiul. Cum dinspre mamă suntem înrudiți cu aproape tot satul, niciodată nu i s-a spus în Dörfli altfel și, după ce s-a retras acolo sus, în singurătatea lui, a devenit pentru toată lumea „Unchiul din munți“.

— Și Tobias? întrebă Barbel, foarte interesată.

— Ai puțină răbdare, nu pot să-ți spun totul deodată. Așadar, Tobias, după ce a isprăvit ucenicia la Mels, s-a întors în Dörfli și s-a însurat cu sora mea Adelheid. El o iubea de mult și au fost foarte fericiți împreună. Numai că fericirea lor a durat prea puțin. La doi ani după căsătorie, în timp ce dădea o mână de ajutor la o construcție, lui Tobias i-a căzut o grindă în cap și l-a lăsat mort pe loc. Adelheid nu și-a mai putut reveni. Prea sănătoasă nu fusese ea niciodată și, astfel, au îngropat-o la câteva săptămâni după moartea soțului ei. S-a vorbit mult despre această nenorocire și oamenii nu s-au sfiit să spună că în această tristă poveste trebuia văzută pedeapsa pe care Unchiul și-o atrăsese prin nelegiuirile lui. Pastorul însuși i-a vorbit din suflet, cerându-i să se căiască, dar Unchiul, ce crezi, s-a închis și mai mult în el și a devenit și mai sălbatic. Nu mai vorbea cu nimeni; de altfel, toți îl ocoleau și fugeau când dădeau ochii cu el. Într-o zi a dispărut cu totul, apoi s-a aflat că s-a aciuat în munți, de unde nu mai voia să coboare. De atunci trăiește acolo, departe de Dumnezeu și de oameni. Pe fetiță am luat-o la noi, nu avea pe atunci decât un an. Vara trecută, după moartea mamei, când m-am dus la Răgaz să muncesc, am dat copilul în gazdă la bătrâna Ursula Pfaffer. Acum însă, când plecarea mea la

Frankfurt e hotărâtă pentru poimăine, nu mai pot să am grijă de ea.

— Și vrei s-o lași la Unchiul din munți? Mă întreb ce-i în capul tău, Dete, spuse Barbel pe un ton dojenitor.

— Și ce vrei să fac? întrebă Dete mirată. Eu una mi-am făcut datoria. Doar n-oi fi vrând să iau cu mine la Frankfurt un copil de cinci ani? Dar tu, tu de fapt unde mergi, Barbel?

— Gata, am ajuns, răspunse Barbel. Am ceva de vorbit cu mama lui Peter, paznicul de capre. Știi, în timpul iernii toarce pentru mine. Drum bun, Dete, și noroc!

Dete strânse mâna tovarășei de drum și rămase pe loc s-o urmărească din ochi până la micuța cabană cafenie, aflată la câțiva pași de marginea potecii. Cabana, ce se înălța la jumătatea drumului dintre sat și pășuni, era atât de veche și atât de dărăpănată, încât marele ei noroc era văgăuna în care se adăpostea. Când vântul sufla cu putere, toate scârțâiau și trosneau în ea, din încheieturi: ușile, ferestrele și chiar grinzile din acoperiș. Dacă s-ar fi aflat undeva în vârful muntelui, vântul ar fi smuls-o din pământ și ar fi prăvălit-o la vale.

Aici locuia Peter căprarul, un băiat de unsprezece ani, care dis-de-dimineață cobora în Dörfli să ia caprele spre a le duce la păscut. Abia spre seară

se întorcea el în sat, cu caprele lui. Ajuns în piață, vâra două degete în gură și şuiera și, la acest semnal, copiii satului dădeau fuga din toate părțile să-și ia acasă caprele; era, de altfel, singurul moment al zilei când Peter se simțea mai aproape de semenii lui. Acasă, ce-i drept, le avea pe mama și pe bunica oarbă și săracă, dar cum el pleca în zori și nu se întorcea în vatră decât seara târziu, nu-și petrecea acasă, unde s-ar mai fi putut bucura de tovărășia altor copii, decât timpul cât să-și bea laptele și să mănânce o bucată de pâine, și noaptea, când dormea. Tatăl lui, și el căprar în tinerețe, murise cu câțiva ani în urmă, răpus într-un accident de muncă, în pădure; mama, Brigitte, era cunoscută pretutindeni sub numele de Căprăreasa, iar bătrânei îi spuneau cu toții, simplu, bunica.

Dete așteptă zece minute bune; văzând că nu se mai arată copiii, urcă un pic mai sus și privi în jur, dând semne de nerăbdare. Între timp, copiii se abătuseră din drum, căci Peter cunoștea bine toate locurile unde caprele găseau tufe și smocuri de iarbă fragedă și aromată și, pentru a le duce într-acolo, nu se dădea în lături de la niciun ocol.

La început, fetița îl urmări anevoie, sufo-cându-se în îmbrăcămintea ei prea groasă. Nu scotea însă o vorbă și se uita cu uimire când la Peter, care zburda desculț pe pajiștea verde, când

la caprele ce se cățărau sprintene, cu picioarele lor subțiri, pe panta abruptă, strecurându-se ușor printre stânci și tufișuri.

Deodată, Heidi se așează pe jos și, după ce-și scoase la iuțeală pantofii și ciorapii, se ridică din nou și începu să tropăie de bucurie; își scoase apoi șalul și rochia de duminică pe care mătușa Dete i-o pusese peste cea de toate zilele, ca să nu aibă nimic de dus. Când se dezbracă și de cea de-a doua rochie, rămase numai într-o fustiță, iar brațele goale îi ieșeau din mânecile scurte ale cămășuței. Împături totul cu grijă și se apucă să sară și ea în urma caprelor, alături de Peter, la fel de sprintenă ca întreaga turmă.

Peter nu apucase să vadă această schimbare, dar, când o zări pe Heidi în noua ei ținută, se strâmbă și întoarse capul într-o parte. Uimirea lui crescuse și mai mult văzând grămăjoara aceea de haine; căscă gura până la urechi, dar nu suflă o vorbă. Heidi se simțea acum nespuse de ușoară și de liberă și avea un chef nestăvil să stea de vorbă cu Peter, care se văzu silit să răspundă la nenumărate întrebări. Fata voia să știe tot: câte capre are, unde le duce și ce face toată ziua acolo sus?

Și așa, din vorbă în vorbă, ajunseră în cele din urmă la cabană, nu departe de locul unde îi aștepta Dete. Cum îi zări, Dete strigă uluită:

— Heidi, ce-ai făcut? Unde-i rochia de duminică și cea de toate zilele? Unde ai lăsat șalul și pantofii cei noi, pe care abia ți i-am cumpărat? Unde-s ciorapii tricotați cu mâna mea?

Fetița arată liniștită spre poalele povârnișului. Mătușa se uită într-acolo și văzu, într-adevăr, un pachet cu moț roșu în vârf, de bună seamă șalul de bumbac.

— Nefericito! strigă ea mânioasă. Ce ți-a venit să te dezbraci? Ce înseamnă asta? Ți-ai pierdut mințile?

— Nu mai am nevoie de haine, răspunse Heidi, fără a părea câtuși de puțin tulburată.

— N-ai pic de minte, copil neastâmpărat! se văita mătușa. Cine o să coboare acum să le aducă? Până acolo e drum de o jumătate de oră. Hei, Peter, ce stai aici ca bătut în cuie, dă fuga și adu pachetul...

— Nu pot, și așa sunt în întârziere, răspunse Peter neclintit, cu mâinile în buzunare.

— Dacă stai și te zgâiești așa la mine, nu te alegi cu nimic, strigă mătușa Dete. Mai bine vino-ncoace să-ți dau ceva frumos...

Și, rostind aceste cuvinte, îi arată un bănuț strălucitor. Așa stând lucrurile, Peter porni la vale zburând, de parcă ar fi avut aripi, luă iute pachetul la subsuoară și se înapoie atât de repede, încât mătușa nu putu să nu-l felicite când îi dădu banul

câștigat pe drept. Băiatul îl strecură numaidecât în fundul buzunarului și chipul i se luminează de fericire, căci nu i se întâmplase deseori să aibă în buzunar asemenea comoară.

— Ai putea să-l duci până sus, la Unchiul, că tot ți-e în drum, spuse mătușa, pășind pe ultimul povârniș, ce pornea chiar din spatele cabanei în care locuia micuțul păstor.

Peter încuviință și, fără să mai stea pe gânduri, porni de zor la deal, cu pachetul la subsuoară și pocnind din bici la tot pasul. Heidi și caprele săreau și țopăiau în jurul lui, care mai de care.

După trei sferturi de oră de mers, mica trupă ajunsese la pășunea de pe coama muntelui, unde se afla cabana Unchiului, așezată în bătaia vânturilor, dar și a soarelui și de unde îmbrățișai cu privirea întreaga vale. În spatele căsuței se înălțau trei brazi bătrâni, cu crengile mari și stufoase, iar mai sus se întindeau alte povârnișuri acoperite de iarbă, ce se pierdeau departe în niște stânci abrupte și pleșuve.

Unchiul ședea pe o bancă în fața cabanei. Cu pipa în gură și cu mâinile pe genunchi, se uita liniștit la cei ce urcau.

Încet, încet copiii și caprele o lăsară pe mătușa Dete în urmă și Heidi ajunsese sus cea dintâi. Se duse direct la bătrân și întinzându-i mâna îi spuse:

— Bună ziua, bunicule!

— Hm! Ce vrei să spui? Întrebă bătrânul cu o voce aspră, strângându-i mânuța și măsurând-o îndelung cu ochii lui iscoditori, de sub sprâncenele stufoase.

Heidi îi înfruntă privirea fără să clipească și nu se mai satura să-l cerceteze pe acest bunic cu barba lungă și cu sprâncenele dese și sure, ce se îmbinau la rădăcina nasului. Între timp, sosi și mătușa, însoțită de Peter, care la un moment dat se opri să vadă ce avea să se întâmple.

— Bună ziua, Unchiule, rosti Dete, apropiindu-se de bătrân. Ți-am adus-o pe Heidi, fetița lui Tobias și a Adelheidei. Cred că nu o mai recunoști, căci n-ai mai văzut-o de când avea un an.

— De ce-ai adus-o? Întrebă tăios bătrânul. Iar tu, de colo, strigă la Peter, ce stai? Poți să pleci cu caprele tale, și așa ai întârziat. Și nu uita să le iei și pe ale mele.

Peter îl ascultă fără să crâcnească și își luă numai de câțiva pași. Pricepuse din privirea moșneagului că nu mai era cazul să rămână.

— Acum e rândul dumitale s-o ții, spuse Dete. La mine a stat patru ani, eu mi-am făcut datoria.

— Aha, făcu bătrânul, aruncându-i o privire sfredelitoare. Și dacă micuța se plictisește cu mine și începe să plângă, ce mă fac?

— Treaba dumitale; nici pe mine nu m-a ajutat nimeni când m-am trezit cu ea pe cap și, vorba ceea, aveam și așa destule necazuri cu mama. Acum însă trebuie să plec și dumneata ești ruda ei cea mai apropiată. Dacă nu vrei s-o ții, n-ai decât, faci cu ea ce vrei. Dacă moare, dumneata o să fii de vină și n-o să fie asta singura ispravă pe care ai avea-o pe cuget.

Dete era ușor tulburată, se încălzise vorbind și o luase gura pe dinainte. La ultimele ei cuvinte, bătrânul se ridică de pe bancă și o privi atât de fioros, încât ea se sperie și se dădu cu câțiva pași înapoi. Bătrânul ridică brațul și spuse poruncitor:

— Pleacă, și să nu te mai văd pe aici!

Dete nu așteptă să i se spună de două ori.

— La revedere, Unchiule, la revedere, Heidi! strigă ea și, într-o clipită, o rupse la fugă și nu se mai opri decât la vale, la Dörfli.

Sătenii o strigau de pretutindeni, mirați că o vedeau fără copil. Toată lumea cunoștea povestea ei și a fetei.

— Unde-i copilul, Dete?

— Unde l-ai lăsat? o întrebau la tot pasul.

Și ea le răspundea scurt:

— Sus, la Unchiul din munți.

Se simțea jignită, auzind din toate părțile: „Cum de-ai putut face una ca asta? Biata fetiță!

Mititica! Cum se poate să părăsești un copil lipsit de apărare? Sărăcuța!”

Dete alerga cât o țineau picioarele și încercă un sentiment de ușurare când nu mai auzi nimic; pentru că, ce-i drept, nu se socotea nici ea cu totul nevinovată, ținând seama că, pe patul de moarte, mama fetei o rugase să nu părăsească niciodată copilul.

Zadarnic căuta ea să se liniștească, spunându-și în sinea ei că avea să se îngrijească iar de Heidi de îndată ce va pune deoparte ceva bani... Și totuși, era fericită că se ivise prilejul de a se duce departe de acești oameni care veșnic se amestecau în treburile ei și se bucura la gândul că, în curând, avea să-și ia în primire noul ei serviciu.

2 | La bunicul

De îndată ce Dete se făcu nevăzută, bunicul se așază din nou pe banca lui. Trăgea adânc din pipă și pufăia de zor, scoțând întruna nori mari și albi de fum; în timpul acesta, stătea cu privirea ațintită în pământ și nicio vorbă nu ieșea din gura lui. În așteptare, Heidi se uita cu plăcere în jurul ei. Mai întâi, descoperi staulul caprelor, lipit de cabană, și băgă de seamă că e pustiu. Merse apoi mai departe cu cercetările ei și ajunse în spatele cabanei, la brazii cei falnici și bătrâni. Aici, vântul sufla tare și se furișa printre ramuri cu atâta repeziciune, încât stârnea în preajma lor un freamăt tânguitor.

Heidi se opri să-l asculte, apoi, când vuietul se mai liniști un pic, ocoli cabana și dădu din nou ochii cu bunicul care ședea neclintit, așa cum îl lăsase. Se opri în fața lui, cu mâinile la spate, și începu să-l cerceteze cu atenție. Văzând-o cum sta nemișcată, bătrânul o întrebă:

— Ei, și acum ce-ai vrea să faci?

— Aș vrea să mă uit cum arată cabana pe dinăuntru, răspunse Heidi.

— Bine, vino!

Bunicul se ridică și se îndreaptă spre intrarea în cabană.

— Dar ia-ți și hainele, se grăbi el să adauge, pe un ton poruncitor.

— Nu mai am nevoie de ele, răspunse Heidi.

Bunicul se întoarse cu mirare spre nepoata lui, ai cărei ochi negri, ce ardeau de nerăbdare, trădau dorința ei nestăvilită de a afla ce anume se ascundea în interiorul cabanei.

„Nu e lipsită de bun-simț“, spuse el în sinea lui, apoi, cu voce tare, adăugă:

— De ce nu-ți mai trebuie?

— Fiindcă mie îmi place mai mult să fiu ușoară, ca să pot umbla așa cum umblă caprele.

— Mă rog, asta poți să faci, dar, până una, alta, ia-ți hainele. O să le punem la păstrare în șifonier. Pricepi?

Heidi îl ascultă.

Bătrânul deschise ușa și intrară amândoi într-o odaie destul de încăpătoare, ce se întindea pe toată lungimea cabanei. În mijlocul încăperii nu se aflau decât o masă și un scaun; într-un colț, patul bunicului, în altul, un ceaun mare atârând

deasupra vetrei, iar în fundul camerei se vedea o altă ușă. Bunicul trase de ea, dezvăluind astfel un dulap, ascuns în perete, în care își ținea îmbrăcămintea și merindele. Pe un raft erau așezate cămășile, ciorapii și batistele, pe altul, o pâine rotundă, niște carne uscată și o bucată de brânză, iar pe ultimul raft de sus se vedeau câteva farfurii, cești și pahare. Toate astea îi ajungeau cu prisosință bunicului, căci el se mulțumea cu puțin. Heidi zvârli hainele în șifonier cu atâta nepăsare, de parcă ar fi vrut să le amestece în vălmășagul acela, spre a nu le mai găsi niciodată. Apoi, rotindu-și privirea prin odaie, întrebă:

— Eu unde o să dorm, bunicule?

— Unde vrei, răspunse bătrânul.

Fetiței îi plăcu răspunsul. Cercetă cu atenție întreaga încăpere și deodată ochii ei descoperiră lângă patul bunicului o scăriță. Se sui pe ea și pătrunse în pod, unde în dreptul unei grămezi de fân proaspăt, cu miros îmbietor, se ridica o lucarnă rotundă, prin care se vedea întreaga vale.

— Aici vreau să dorm, bunicule! strigă Heidi fericită. Vino și tu să vezi ce frumos e aici!

— Știu, răspunse bătrânul, cu voce domoală.

— Vreau să-mi fac patul; nu-mi aduci un cearșaf?

— Păi, să-ți aduc, ce să fac... spuse bătrânul și, scotocind cu răbdare prin dulap, găsi în cele din urmă o bucată de pânză aspră.

Se sui cu ea în pod unde, între timp, fetița își pregătise lângă lucarnă un culcuș de toată frumusețea.

— E bine făcut, spuse el; uite, ți-am adus și un cearșaf, ia-l și întinde-l.

Bucata de pânză era atât de grea, încât fetița abia o putu ridica de jos. Cum era însă destul de mare, îi strecură marginile sub grămada de fân, în așa fel încât culcușul semăna acum cu un pat în toată legea.

— Am uitat ceva, bunicule, se auzi deodată glasul fetiței.

— Ce anume? întrebă bătrânul, plin de curiozitate.

— O pătură. Știi, în pat se doarme cu pătură...

— Zău?! Și dacă n-am?

— Nu-i nimic! O înlocuim cu fân, îl liniști micuța și numaidecât se repezi spre grămada de fân.

— Stai așa, o sfătui bunicul.

Și, coborând în odaie, luă de pe patul lui un sac mare, pe care îl întinse peste cearșaful fetei.

— Oricum, tot e mai bun decât fânul, ce zici?

— E o pătură grozavă, patul meu e o minune, abia aștept să se facă noapte ca să mă culc! izbucni Heidi, în culmea fericirii.

— Dar ce-ai zice dacă mai întâi am mânca ceva? întrebă bunicul.

Prinsă cu pregătutul patului, Heidi uitase de toate, dar vorbele bătrânului avură darul să-i aducă aminte că e lihnită de foame. Dimineața, în zori, înainte de plecare, mâncase o bucată de pâine și băuse o ceașcă de cafea cu lapte; de atunci însă bătuse atâta amar de drum fără să pună nimic în gură și asta îi stârnise o poftă de mâncare nemaipomenită. De aceea spuse fără să se codească:

— Da, n-ar fi rău.

— Atunci, dacă suntem de aceeași părere, să coborâm...

Ajuns în odaie, bunicul se apropie de vatră, luă ceaunul mare și în locul lui atârână un altul mai mic, apoi se așează pe un scăunel cu trei picioare și încinse un foc puternic, la ale cărui flăcări conținutul ceaunului începu repede să fiarbă. După aceea, înfipse într-o furculiță lungă o bucată mare de brânză și se apucă să o învârtească încet deasupra focului, așa încât să se moaie și să se rumenească pe îndelete. Heidi îl urmărea cu cea mai mare atenție; în timpul ăsta îi veni în minte o idee și deodată nu-și mai găsi astâmpărul. Când bunicul se întoarse și se îndreptă spre masă, cu ceaunul aburind și cu brânza în vârful furculiței,

masa era gata pusă. Căci Heidi, isteată, nu stătuse degeaba și, în timp ce bătrânul trebuia pe lângă vatră, ea scosese la iuțală din dulap pâinea, două farfurii, două cutițe și le așezase frumos pe masă.

— Mă bucur că te-ai gândit la treaba asta, spuse bunicul întinzând brânza pe pâine.

Când văzu ceaunul, Heidi își dădu seama că mai lipsește ceva și se repezi din nou în dulap. Negăsind în el decât o singură ceașcă, mai luă și un pahar.

— Foarte bine, o laudă bunicul, văd că știi să te descurci; dar, ia spune tu, unde vrei să stai?

Cum singurul scaun din casă era ocupat de bătrân, Heidi trase de lângă vatră scăunelul cu trei picioare și se așeză pe el.

— Ești prea mică și nu ajungi până la masă, băgă de seamă bunicul și, apropiind scaunul lui de scăunelul fetei, îi făcu o măsuță numai pentru ea.

După aceea, îi umplu o ceașcă cu lapte cald și-i dădu o felie de pâine cu brânză rumenită, iar el se așeză pe un colț al mesei și o privi îndelung. Fetița apucă ceașca și o dădu peste cap dintr-o suflare, apoi scoase un geamăt de mulțumire.

— Ești sigură că-ți place laptele ăsta? o întrebă bunicul.

— Niciodată n-am băut un lapte așa de bun.

— Atunci să-ți mai dau o ceașcă.

— Mulțumesc, bunicule, răspunse Heidi, mușcând cu poftă din tartina cu brânză.

După ce isprăviră de mâncat, bătrânul se duse să rânduiască prin staul, iar Heidi îl urmări cu atenție să vadă cum mătură și așterne fânul proaspăt pentru caprele lui. Intrară apoi împreună într-o mică magazie, de unde bunicul luă trei bețe frumos cioplite și o scândură pătrată în care făcu la repezeală trei găuri, și în fiecare dintre cele trei găuri introduse câte un băț. Când totul fu gata, Heidi rămase mută de admirație văzând în fața ei un scaunel cu trei picioare, asemănător cu cel din odaie, atâta doar că era ceva mai înalt.

— Ce te uiți așa? o întreabă bătrânul.

— ăsta... ăsta e scaunul meu... ce repede l-ai făcut!

Cu un ciocan și câteva cuie în mână, bunicul începu apoi să dea târcoale cabanei și, din când în când, mai bătea pe ici, pe colo câte un cui, ca să întărească locurile mai slabe. Heidi se ținea după el pas cu pas și nu-i scăpa nimic din ceea ce făcea bătrânul.

Odată cu înserarea, se stârni pe neașteptate un vânt atât de puternic, de-l auzeai cum şuieră peste crestele brazilor bătrâni. Zgomotul îi plăcu atât de mult fetei, încât nu se putu stăpâni să nu țopăie de bucurie. Bunicul sta în fața staulului și o privea cum zburdă.

Deodată se auzi de undeva un fluierat ascuțit și fetița încetă să mai țină; o turmă de capre îngrămădite una lângă alta veneau gonind la vale pe pajiștea povârnită, iar după ele venea păstorul Peter. Heidi scoase un chiot de bucurie, întâmpinându-și în felul acesta prietenii de dimineață. În dreptul cabanei, turma se mai domoli un pic. La un moment dat, două capre frumoase, una albă și alta tărcată, se desprinseră din șirul celorlalte și, apropiindu-se de bunic, începură să-i lingă mâinile; ele știau că, în fiecare seară, bătrânul le așteaptă cu obișnuitul drob de sare.

Peter nu mai zăbovi nicio clipă și își văzu mai departe de drum, coborând spre Dörfli cu zglobia sa turmă. Heidi, în culmea fericirii, sărea neastâmpărată de la o capră la alta și nu știa pe care s-o mângâie mai întâi.

— Astea-s caprele noastre, bunicule? Amândouă? Și-o să stea tot timpul aici, cu noi? Și-o să doarmă aici, în staul? Întreba ea de zor, în timp ce bătrânul abia mai prididea cu răspunsurile la fiecare din întrebările ei.

Când caprele încetară să-i mai lingă mâinile, îi spuse nepoatei:

— Du-te în casă și adu o cană și o bucată de pâine.

Fetița îl ascultă și într-o clipită fu înapoi. Bunicul începu să mulgă capra albă și, după ce umplu cana cu lapte și tăie o felie de pâine, îi spuse nepoatei să bea și să mănânce, apoi să meargă la culcare. Îi ură noapte bună și se grăbi să adauge:

— Vezi că mătușa Dete ți-a lăsat un pachet cu niște cămășuțe și alte lucruri de îmbrăcăminte. Sunt jos, în dulap. Dacă ai nevoie de ceva, ia de acolo. Între timp, eu mă duc cu caprele în staul.

— Noapte bună, bunicule, noapte bună!

Și alergând în urma bătrânului, care tocmai dispărea cu caprele în spatele cabanei, mai strigă o dată:

— Bunicule, bunicule, ai uitat să-mi spui cum le cheamă!

— Pe cea albă o cheamă Fulg-de-nea, iar pe cea tărcată, Pestrița.

— Noapte bună, Fulg-de-nea, noapte bună, Pestrița, le spuse Heidi celor două capre, în momentul în care acestea intrau în staul.

După aceea, se așeză pe bancă și se apucă să mănânce pâine cu lapte. Vântul sufla cu putere, gata-gata s-o doboare; de aceea, termină iute cu mâncatul și, urcându-se în pod, se culcă în patul ei de fân.

În câteva minute adormi atât de bine, de parcă ar fi dormit în patul unei prințese.

La scurt timp după aceea se culcă și bunicul, deși noaptea încă nu se lăsase. Era obișnuit să se scoale odată cu revărsatul zorilor și, în acest anotimp, soarele se sălta foarte devreme peste crestele munților.

În timpul nopții, vântul se întete și mai mult și rafalele lui zgâlțâiau cabana de trosneau toate grinzile. În vatră se auzeau niște gemete și vuiete tânguitoare și, în răstimpuri, câte o creangă uscată se frângea zgomotos în vârful brazilor bătrâni.

În toiul nopții, bunicul se trezi îngrijorat, spunându-și în sinea lui: „Copilei trebuie să-i fie frică singură, acolo sus.“ Urcă scara și se apropie de patul ei. Luna strălucea pe cer, dar când se ascundea după nori totul se cufunda într-o beznă neagră. O rază de lumină se strecură deodată prin lucarnă, luminând culcușul fetei, care dormea liniștită sub pătura grea. Cu brațul sub cap, visa, de bună seamă, ceva vesel și frumos, căci pe fața ei proaspătă și odihnită se citea un aer de mulțumire. Bunicul o privi îndelung, până când luna se făcu iar nevăzută în spatele unui nor și totul se mistui din nou în întuneric. Încet, încet, ca să nu facă zgomot, bătrânul se duse înapoi, în patul lui.